

Увод

Нација, као друштвено-историјска појава, делује на пресеку идеологије, технологије и друштвене реформе и настаје у периоду после XVIII века. Тек када је урушавање феудалних класних баријера, напредак у саобрћају и раст писмености проширио свест људи о приликама у својој широј околини, нација је као замишљена заједница постала могућа.

У речник европских језика, сама реч „нација“ улази доста касно. У модерном смислу, ни у једном европском језику се не јавља пре XIX века. У Романским језицима реч „нација“ је самоникла, у осталим језицима она је страног порекла, уколико се користи

У почетку, углавном, она има територијално значење, рецимо покрајина порекла и сл... а кад одређује заједницу, то је заједница другачија у односу на модерне нације, рецимо у случају шеснаестовековне Шпанскогиге, реч пасио означава „заједницу страних трговаца.“¹

Пре ере националног буђења, реч нација се ретко користи у политичком контексту. Наводи је Адам Смит у свом чувеном делу „Богатство нација“, али Смит под нацијом подразумева просто државу, било ког типа, чак и ако је реч о, рецимо, мултиетничкој феудалној империји као што је Отоманско Царство, које никада није било национално.

Не само да не постоји термин у речнику европских народа који би именовао ентитет близак модерним нацијама пре краја XVIII и почетка XIX века, већ не постоје одговарајуће корелације ни на политичком нивоу. Феудалне државе, а о томе ће касније бити речи, нису поштовале ограничења модерних националних подела. Државна власт је почивала на ауторитету монарха чија је сила била инструмент Божје промисли, а не на суверенитету нације, нити било каквом колективном ентитету који је она представљала.

Ако су и постојале извесне прото-националне идентификације, као, на пример, код Срба или Руса, није познато да су оне икада мотивисале територијалне претензијаме на начин на које ће то чинити деветнаестовековни национализми.

Уопште, свет феудалног сељака, углавном кмета или слуге, је био свет човека који се родио, читав свој свет проживео и умро у оквиру истог села, или групе села, који је био неписмен, који је једину представу о свету изван своје непосредне заједнице могао да створи на основу усмених предања других, такође неписмених кметова и слуга.

Позната је анегдота о томе како су Наполеонови војници, марширајући кроз Пољску, пришли граници са Украјином, па онда питали локалне пољске сељачке, да ли су ови Пољаци или Украјинци, а сељаци збуњено одговарали да су они „овдашњи“

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com